

Το μήνυμα του μοναχισμού στον σύγχρονο κόσμο (Σεβ. Μητροπ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιερόθεος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Ιουλίου 14, 2010

Ομιλία σε Μοναστικό Συνέδριο που διοργάνωσε η Ιερά Μητρόπολη Εδέσσης, Πέλλης και Αλμωπίας, στην Ιερά Μονή Αγίου Γρηγορίου Παλαμά Κουφαλίων.

Οι συνάξεις για τον ορθόδοξο μοναχισμό έχουν μεγάλη σημασία για την εποχή μας, και μάλιστα όταν γίνονται κάτω από την σκέπη του οικείου Επισκόπου σε κάθε Επαρχία, όπως η παρούσα σύναξη, γιατί οι μοναχοί είναι τά μέλη της Εκκλησίας που διακρίνονται για την ευαισθησία τόσο στα δόγματα όσο και στην μεθοδολογία του δόγματος, που είναι ο ιερός ησυχασμός, που είναι τόσο πολύ απαραίτητος στην εποχή μας. Μέ αυτήν την έννοια χαιρετίζω την παρούσα σύναξη και χαίρομαι για την παρουσία τόσων μοναχών που ζούν μέσα στο περιβάλλον και τό κλίμα του μοναχισμού.

1. Απαραίτητες διευκρινίσεις

Τό θέμα πού μού δόθηκε νά αναπτύξω είναι «τό μήνυμα τού μοναχισμού στόν σύγχρονο κόσμο». Προκειμένου νά κατανοηθή τό θέμα αυτό πρέπει νά δώσω μερικές διευκρινίσεις τίς οποίες θεωρώ αναγκαίες.

Η πρώτη ότι ο μοναχισμός δέν είναι μιά παρέμβλητη μορφή πνευματικής καί χριστιανικής ζωής, αλλά είναι η ευαγγελική ζωή. Μοναχοί είναι εκείνοι πού προσπαθούν νά ζούν τήν αποκαλυπτική αλήθεια πού μάς παρέδωσε ο άσαρκος καί σεσαρκωμένος Λόγος καί αυτήν τήν ζωή συναντούμε στους Προφήτες, τούς Αποστόλους, τούς πρώτους Χριστιανούς, τούς Πατέρες τής Εκκλησίας, τούς οσίους καί ασκητές. Όταν διαβάση κανείς προσεκτικά τό Ευαγγέλιο καί μάλιστα τίς επιστολές τού Αποστόλου Παύλου, πού εστάλησαν στίς κατά τόπους Εκκλησίες, θά διαπιστώση ότι παρουσιάζεται η αυθεντική χριστιανική ζωή, πού είναι ταυτόχρονα καί η μοναχική ζωή. Ο μοναχισμός διασώζει τό Ευαγγέλιο στήν αυθεντική του έκφραση.

Η δεύτερη διευκρίνιση είναι ότι, όταν κάνουμε λόγο γιά τόν μοναχισμό, δέν εννοούμε τόν δυτικότροπο, βαρλααμικής εκφράσεως, μοναχισμό, αλλά τόν ησυχαστικό μοναχισμό, όπως διασώθηκε από τήν Ορθόδοξη Εκκλησία. Γνωρίζουμε ότι ο δυτικός μοναχισμός αναπτύχθηκε στήν προσπάθεια νά σωθή η Εκκλησία από τίς εκκοσμικεύσεις της, ενώ οι ορθόδοξοι μοναχοί, πού ζούν τόν ησυχαστικό μοναχισμό, παραμένουν μέσα στήν Εκκλησία προκειμένου νά σωθούν. Έτσι, ο ορθόδοξος μοναχισμός, καίτοι ασχολείται μέ τόν άνθρωπο, εν τούτοις δέν έχει καμμιά σχέση μέ τόν ακτιβισμό τού δυτικότροπου μοναχισμού, πού αποβλέπει μόνον σέ ένα κοινωνικό έργο καί μιά κοινωνική προσφορά. Καί αυτό είναι απαραίτητο νά λεχθή, επειδή, δυστυχώς, σήμερα μερικοί εκλαμβάνουν ως μοναχισμό, τόν κακέκτυπο μοναχισμό πού δέν ανταποκρίνεται ούτε στό Ευαγγέλιο, αλλ' ούτε καί στήν ιστορία τού Ορθοδόξου μοναχισμού.

Η τρίτη διευκρίνιση είναι ότι ο σύγχρονος άνθρωπος δέν είναι κάτι διαφορετικό από τόν άνθρωπο άλλων εποχών, αλλά στήν ουσία του είναι ο ίδιος. Οι εξωτερικές συνθήκες αλλάζουν, αλλά πάντοτε υπάρχουν οι ίδιες πνευματικές αναζητήσεις, τά ίδια πνευματικά ερωτήματα καί προβλήματα. Ο πόνος, οι ενοχές, οι αρρώστειες, ο θάνατος, ο Θεός καί ο κόσμος είναι τά θέματα πού απασχολούν τούς ανθρώπους όλων τών εποχών.

Έκανα αυτές τίς διευκρινίσεις γιά νά προσδιορίσω τό θέμα μου καί νά μή δημιουργήσω ψευδαισθήσεις ότι θά κάνω μιά πρωτότυπη καί κοινωνιολογική εισήγηση, πού θά γίνη ευπρόσδεκτη από τόν σύγχρονο άνθρωπο.

2. Τό μήνυμα καί η προσφορά τού Ορθοδόξου μοναχισμού στόν κόσμο

Κατ' αρχάς πρέπει νά προσδιοριθῆ ὅτι δέν πρόκειται γιά ἓνα ἐννοιολογικό μήνυμα, γιά μιὰ ἰδεολογία, ἀλλά γιά ἓναν τρόπο ζωῆς, γιά μιὰ γεύση ζωῆς. Μὲ μηνύματα καὶ διδασκαλίες δέν μπορεῖ ὁ κόσμος νά σωθῆ. Ἡ ἱστορία ἐδείξε ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν μποροῦσε νά σωθῆ μὲ διδασκαλίες καὶ κηρύγματα, ἀκόμη καὶ αὐτῶν τῶν Προφητῶν, ἀλλά μὲ τὴν ἐνσάρκωση τοῦ Χριστοῦ, τὴν πρόσληψη τοῦ θνητοῦ καὶ παθητοῦ σώματος ἀπὸ τὸν Χριστό, μὲ τὸν Σταυρό καὶ τὴν Ανάστασή Του. Πρόκειται γιά μιὰ ολόκληρη ζωή καὶ ὄχι γιά ἓνα μήνυμα καὶ μιὰ διδασκαλία. Καὶ ἂν κάνουμε λόγο γιά μήνυμα πρέπει νά τό ἐννοοῦμε ἀπὸ τὴν ἀποψη ὅτι εἶναι μιὰ ἐκφραση τῆς ζωῆς πού βιώνει κανεὶς μέσα στὴν Ἐκκλησία.

Ὡς πρὸς τό θέμα αὐτό θά μπορούσε κανεὶς νά ἐντοπίση πολλὰ μηνύματα τοῦ μοναχισμοῦ στὸν σύγχρονο κόσμο. Μερικά ἀπὸ αὐτά θά τονισθοῦν μὲ ἓναν σύντομο καὶ ἀποφθεγματικό τρόπο, λόγω ἐλλείψεως χρόνου.

Ἢδη οἱ τρεῖς μοναχικὲς υποσχέσεις, δηλαδή ἡ υπακοή, ἡ παρθενία-σωφροσύνη καὶ ἡ ἀκτημοσύνη θεραπεύουν τὰ τρία μεγάλα σύγχρονα θηρία, τῆς υπερηφανείας, τῆς φιληδονίας καὶ τῆς φιλαργυρίας-φιλοκτημοσύνης. Πρόκειται γιά τοὺς τρεῖς μεγάλους πειρασμούς πού δέχθηκε ὁ Χριστός στὴν ἔρημο, τοὺς οὗσιους ἐνίκησε καὶ ἔδωσε τὴν δυνατότητα σέ κάθε Χριστιανό καὶ κάθε μοναχό νά τοὺς νικήση στὴν προσωπική του ζωή. Καὶ αὐτό εἶναι σημαντικό, ἐπειδὴ μὲ τὴν ταπείνωση υπερβαίνονται οἱ ἰδεολογίες, μὲ τὴν ἐγκράτεια ἀντιμετωπίζεται ὁ ἠδονιστικός τρόπος ζωῆς, καὶ μὲ τὴν ἀκτημοσύνη ἢ κοινοκτημοσύνη θεραπεύεται ὁ πόθος τῆς ἀπληστίας - καπιταλιστική νοοτροπία. Καὶ μόνο σέ αὐτό νά δῆ κανεὶς τὴν προσφορά τοῦ ὀρθοδόξου μοναχισμοῦ μπορεῖ νά ολοκληρώσῃ τό θέμα του.

Ἐπειτα, μπορεῖ κανεὶς νά ἐντοπίση τὴν προσφορά τοῦ μοναχισμοῦ στὸν κοινοβιακό τρόπο ζωῆς, ὅπου κέντρον εἶναι ὁ Θεός καὶ ὁ ἄνθρωπος. Ἐνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα προβλήματα πού ἀπασχολοῦν τὴν ἐποχή μας εἶναι ἡ φιλαυτία. Ἀπὸ ἐκεῖ προέρχονται ὅλα τὰ δεινά. Ὄταν ὁ μοναχὸς ἀγωνίζεται ἐναντίον τῆς φιλαυτίας καὶ αποκτᾷ τὴν φιλοθεία καὶ τὴν φιλανθρωπία, ὅπως ἐκφράζεται στὸν κοινοβιακό τρόπο ζωῆς, τότε γίνεται πρότυπο σέ ὅλους ἐκείνους πού τὸν πλησιάζουν γιά νά γευθοῦν τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν ζωή.

Ἀκόμη δύο μεγάλα θηρία πού κατατρώγουν τὴν ζωή τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἠδονὴ καὶ ἡ οδύνη. Ἡ ἰκανοποίηση τῆς ἠδονῆς προξενεῖ τὴν οδύνη καὶ ἡ προσπάθεια νά υπερβῆ κανεὶς τὴν οδύνη μὲ νέα ἠδονή, οδηγεῖ στὴν μεγαλύτερη οδύνη, ὅπως φαίνεται στὸν σύγχρονο σαρκικό τρόπο ζωῆς, ἀλλά καὶ στὴν εξάρτηση ἀπὸ ναρκωτικά. Πρόκειται γιά τὸν φαῦλο κύκλο μεταξύ ἠδονῆς καὶ οδύνης, ἀπὸ τὸν ὁποῖο μᾶς ἐλευθέρωσε ὁ Χριστός μὲ τὸν ἐκούσιο θάνατό Του καὶ μᾶς υπέδειξε ὅτι μὲ τὴν ἐκούσια οδύνη, τὴν ἐκούσια ἀσκήση καὶ στέρηση, θεραπεύουμε τὴν ἐκούσια ἠδονὴ καὶ τὴν ἀκούσια οδύνη.

Επίσης, εκείνο πού ταλαιπωρεί τόν σύγχρονο άνθρωπο είναι η αναζήτηση τής αληθινής αγάπης, αφού η αγάπη πού δέχεται από τούς άλλους ή δείχνει πρός τούς άλλους, είναι στίς περισσότερες περιπτώσεις ιδιοτελής. Η αγάπη για νά είναι αληθινή πρέπει νά είναι κενωτική, θυσιαστική. Στόν γνήσιο μοναχισμό μπορεί κανείς νά βρή αυτήν τήν ανιδιοτελή αγάπη, καί τό σπουδαιότερο μπορεί νά βρή τήν μέθοδο εκείνην διά τής οποίας η ιδιοτελής αγάπη μετατρέπεται καί γίνεται ανιδιοτελής.

Επί πλέον, δέν μπορεί κανείς νά αγνοήσει τήν μεγάλη προσφορά τού μοναχισμού στήν λειτουργία τής νοεράς ενεργείας στόν άνθρωπο. Πράγματι, εκτός από τήν λογική ενέργεια, υπάρχει καί η νοερά ενέργεια, η οποία όμως σκοτίσθηκε στήν μεταπτωτική κατάσταση καί ταυτίσθηκε μέ τήν λογική ενέργεια, μέ αποτέλεσμα ο άνθρωπος νά βρίσκεται στόν σκοτασμό τού νοός καί νά βλέπη διαφορετικά τόν Θεό καί τόν άνθρωπο. Η εύρεση τού νοός είναι σημαντικό γεγονός για τήν εσωτερική συγκρότηση τού ανθρώπου. Ξέρουμε ότι ο άνθρωπος έχει μέσα του τά λεγόμενα φυσικά, αδιάβλητα πάθη, πού είναι η πείνα, η δίψα, η κόπωση κ.λ.π. καί τά λεγόμενα διαβλητά πάθη πού σχετίζονται μέ τό παθητικό μέρος τής ψυχής, ήτοι τό επιθυμητικό καί τό θυμικό. Έτσι, ο φωτισμένος καί καθαρός νούς διαφυλάσσει τά φυσικά αδιάβλητα πάθη ώστε νά μή μεταβληθούν σέ παρά φύσιν πάθη, αλλά καί εκείνος πού βοηθά τά διαβλητά πάθη νά μετατραπούν καί νά γίνουν αδιάβλητα πάθη. Όταν δέν λειτουργή καλά ο νούς, τότε τά φυσικά αδιάβλητα πάθη μετατρέπονται σέ διαβλητά, καί τά διαβλητά πάθη αποθηριοποιούνται καί κάνουν τόν άνθρωπο νά συμπεριφέρεται ως θηρίο, οπότε ισχύει τό χωρίο τού αγίου Μαξίμου τού Ομολογητού πού επαναλαμβάνει καί ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς «νούς αποστάς τού Θεού ή δαιμονιώδης γίνεται ή κτηνώδης».

Πέραν αυτών, η προσφορά τού μοναχισμού βρίσκεται στήν αντιμετώπιση τού θανάτου. Ο θάνατος είναι μιά βιολογική κατάσταση τήν οποία κληρονομούμε από τήν στιγμή πού συλλαμβανόμαστε στήν κοιλία τής μητέρας μας καί μάς ακολουθεί σέ όλη μας τήν ζωή. Η θνητότητα καί η παθητότητα, αλλά καί αυτός ο θάνατος, τόσο μέσα στό σώμα μας, όσο καί στους γύρω μας, στά αγαπητά μας πρόσωπα, δημιουργούν πολλά υπαρξιακά, κοινωνικά καί οικογενειακά ζητήματα. Ο μοναχός μέ τήν βίωση τής μνήμης τού θανάτου, αλλά καί τήν υπέρβαση τού θανάτου, μέ τήν εν Χριστώ ζωή, υποδεικνύει στους ανθρώπους πώς νά αντιμετωπίσουν τόν θάνατο.

Αυτό πρέπει νά τό δούμε από τήν άποψη ότι ο γνήσιος μοναχός σέ όλη του τήν ζωή κάνει ασκήσεις αντιμετώπισεως τού θανάτου, όπως έχει αναλύσει διεξοδικά ο π. Ζαχαρίας Ζάχαρου. Όλη η σύγχρονη παιδεία, ακόμη καί η χριστιανική, απωθεί τόν θάνατο στό περιθώριο τής ζωής καί έτσι ζούμε καθημερινώς ωσάν νά μήν υπάρχει θάνατος. Όμως, ο θάνατος είναι μιά πραγματικότητα πού θά έλθη κάποτε αμείλικτος. Οι θλίψεις, οι συκοφαντίες, η ενεργοποίηση των παθών, οι πτώσεις, οι ασθένειες, οι τύψεις τής συνειδήσεως είναι καθημερινές γεύσεις θανάτου πού προκαλούν πόνο, είναι καθημερινοί μικροί θάνατοι. Όταν γνωρίζουμε τόν τρόπο νά τούς

αντιμετωπίζουμε, όταν προσπαθούμε να κάνουμε υπομονή στις δοκιμασίες της ζωής, όταν εκκόπουμε τό δικό μας θέλημα, όταν υπομένουμε τις ασθένειες και τις συκοφαντίες με πίστη και ευγνωμοσύνη στον Θεό, τότε κάνουμε ασκήσεις αντιμετώπισεως τού θανάτου και συναδελφωνόμαστε μαζί του. Όταν προσπαθούμε να τηρήσουμε τό θέλημα τού Θεού στην ζωή μας, τότε ο Θεός γίνεται τό πιο αγαπητό πρόσωπο και επιθυμούμε την συνάντηση μαζί Του. Όταν στην προσευχή μας παρακαλούμε τόν Θεό να είναι βοηθός και προστάτης μας κατά την ώρα τού θανάτου, τότε συναδελφωνόμαστε με τόν θάνατο. Έτσι, καθημερινώς γευόμαστε τόν θάνατο και όταν κάνουμε ασκήσεις αντιμετώπισεώς του, τότε όταν θά έλθη η ώρα να φύγουμε από τόν κόσμο αυτόν, ο θάνατος θά έλθη ως φίλος πού θά μάς οδηγήσει στην μεγάλη συνάντηση με την ουράνια Εκκλησία. Και αυτό είναι ένα μεγάλο μήνυμα τού μοναχισμού στον σύγχρονο κόσμο, πού υποφέρει από τόν φόβο και την αγωνία τού θανάτου.

3. Πίστη και ησυχία

Όσα αναφέρθηκαν μέχρι τώρα δείχνουν την μεγάλη αξία των μοναχών πού ασκούνται με τόν παραδοσιακό τρόπο ζωής και ξεφεύγουν όλα τά κακέκτυπα σχήματα της Χριστιανικής και μοναχικής ζωής. Στο σημείο αυτό θά εντοπισθή μία πλευρά την οποία θεωρώ πολύ απαραίτητη για τούς Χριστιανούς και τούς ανθρώπους της εποχής μας.

Ο Γέροντας Σωφρόνιος έχει γράψει ότι δέν μπορεί να καταλάβη πίστη χωρίς δόγμα, Χριστιανισμό έξω από την Εκκλησία και Χριστιανισμό χωρίς άσκηση. Αυτό είναι πολύ σημαντικό. Πίστη σε θεό έχουν και άλλες θρησκείες και ομολογίες, αλλά η πίστη πρέπει να καθορίζεται από τούς όρους των Οικουμενικών Συνόδων. Χριστιανισμός έξω από την Εκκλησία, πού είναι τό Σώμα τού Χριστού, δέν μπορεί να υπάρξη, γιατί σε μία τέτοια περίπτωση είναι μία θρησκευτική οργάνωση. Επίσης, Χριστιανισμός χωρίς την άσκηση είναι ανύπαρκτος, γιατί η άσκηση πού συνδέεται με την μετάνοια και την προσπάθεια να τηρήση κανείς τις εντολές τού Χριστού είναι εκείνη πού κάνει τόν άνθρωπο να είναι μαθητής Ιησού Χριστού και μέλος τού ενδόξου Σώματός Του.

Έτσι, η μεγάλη προσφορά τού ορθοδόξου μοναχισμού στις ημέρες μας είναι η ομολογία της ορθοδόξου πίστεως, πού διασώζει την αλήθεια για τόν Θεάνθρωπο Χριστό και την σωτηρία τού ανθρώπου, αλλά και η ορθόδοξη ησυχία, πού είναι η βάση των δογμάτων και δείχνει πώς ο άνθρωπος από την ιδιοτελή αγάπη φθάνει στην ανιδιοτελή αγάπη.

Τό πρόβλημα, όμως, είναι πώς τό δόγμα της Εκκλησίας γίνεται βίωμα και αίμα πού θά τρέφη την πνευματική μας ζωή. Γιατί τό δόγμα είναι διατύπωση της θεοπτικής εμπειρίας των αγίων και στην συνέχεια γίνεται οδοδείκτης για κάθε άνθρωπο προς

τήν θεοπτία καί τήν αληθινή γνώση τού Θεού.

Στό σημείο αυτό πρέπει νά υπογραμμισθή η αξία τού ορθοδόξου ησυχασμού πού είναι η βάση τής εκκλησιαστικής καί πνευματικής ζωής. Καί όταν λέμε ησυχασμό εννοούμε τήν ιερά εργασία τής νήψεως μέ τήν οποία ελέγχουμε κάθε λογισμό πού θέλει νά καταλάβη τήν λογική καί νά γίνη από απλός λογισμός σύνθετος, δηλαδή ο λογισμός νά συνδεθή μέ τό πάθος καί στήν συνέχεια μέ τήν βοήθεια τής ηδονής νά κατέλθη στήν καρδιά. Οπότε, μέ τήν νήψη δέν αφήνουμε τόν λογισμό νά γίνη σύνθετος καί νά κατέλθη στήν καρδιά, καί ακόμη μέ τήν μετάνοια εκδιώκονται όλοι οι λογισμοί πού βρίσκονται στήν καρδιά, οι οποίοι αποτελούν τά είδωλα τής αμαρτίας, ώστε στήν καρδιά πλέον νά επικρατή ένας λόγος, η μονολόγιστη προσευχή, τό «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν μέ τόν αμαρτωλόν». Η ενέργεια τού ονόματος τού Χριστου πού συνδέεται μέ τήν αναπνοή, καί εισέρχεται στήν καρδιά, ελευθερώνει τόν άνθρωπο από όλες τίς εξαρτήσεις, επιζωγραφίζει πάνω στό κατ' εικόνα τό καθ' ομοίωση καί ο άνθρωπος γεύεται τής θείας αγάπης καί έτσι αγγίζει τήν αιωνιότητα.

Ο ορθόδοξος μοναχισμός διαφυλάσσει αυτήν τήν μέθοδο ασκήσεως καί θεώσεως τού ανθρώπου, καί είναι πολύ σημαντικό νά τόν βιώνουμε στήν εσωτερική του διάσταση καί νά τόν διδάσκουμε στους ανθρώπους. Έτσι, τό Μοναστήρι είναι, όπως λένε οι άγιοι Πατέρες, τό ιερό Φροντιστήριο αυτής τής ιεράς μεθόδου αντιμετώπισεως τού θανάτου καί τής βιώσεως τής αιωνίου ζωής. Όλες οι άλλες θεωρίες, ακόμη καί χριστιανικές, είναι στοχασμοί καί ανίκανοι νά βοηθήσουν τόν άνθρωπο, ο οποίος πεινά καί διψά τήν δικαιοσύνη τού Θεού.

Όλα όσα αναφέρθηκαν προϋποθέτουν τόν ορθόδοξο μοναχισμό καί όχι τόν εκκοσμιευμένο φράγκικο μοναχισμό πού αλλοιώνει τήν ουσία τού ορθοδόξου μοναχισμού, αλλά καί τήν ουσία τού αληθινού Χριστιανισμού. Αλλοίωση στό δόγμα συνεπάγεται καί αλλοίωση στόν μοναχισμό.

Πάντως, στόν ορθόδοξο μοναχισμό ο άνθρωπος καταλαβαίνει πώς μπορεί νά νικήση τήν αμαρτία, τόν διάβολο καί τόν θάνατο μέ τήν δύναμη καί ενέργεια τού Χριστού. Καί όποιος πλησιάζει τούς ορθοδόξους μοναχούς, πού είναι μέλη τού Σώματος τού Χριστού, βλέπει αυτήν τήν νίκη τού Χριστού εναντίον τής αμαρτίας, τού διαβόλου καί τού θανάτου, στά πρόσωπα τών ευλογημένων αυτών υπάρξεων. Γι' αυτό καί διαφυλάσσουμε τήν μοναχική-ευαγγελική εκκλησιαστική ζωή ως κόρη οφθαλμού, καί αυτούς πού τήν ακολουθούν, τούς ευλογημένους μοναχούς, ως καρπούς τής θείας αγάπης.

Ο άγιος Ιγνάτιος ο Θεοφόρος, μεταξύ τών άλλων, χρησιμοποιεί τρεις λέξεις, πού δείχνουν τήν ορθή καί τήν πλανημένη πορεία τών Χριστιανών καί κατ' επέκταση καί τών μοναχών. Πρόκειται γιά τίς λέξεις «θεοδρόμοι», «πάροδοι», καί «οικοφθόροι».

Στήν προς Φιλαδελφείς επιστολή του γράφει: «πολλοί γάρ λύκοι αξιόπιστοι ηδονή κακή αιχμαλωτίζουν τούς θεοδρόμους». Οι Χριστιανοί καλούνται «θεοδρόμοι», επειδή βαδίζουν τόν δρόμο τού Θεού, τόν δρόμο πού οδηγεί στόν Θεό. Όμως χρειάζεται προσοχή από τούς λύκους πού μπορούν νά τούς αιχμαλωτίσουν μέ τήν κακή ηδονή.

Στήν προς Εφεσίους επιστολή του γράφει: «Εγώ κατάκριτος, υμείς ηλεημένοι εγώ υπό κίνδυνον, υμείς εστηριγμένοι. πάροδος εστε τών εις θεόν αναιρουμένων». Οι Χριστιανοί βρίσκονται στήν πάροδο σέ σχέση μέ αυτούς πού οδηγούνται προς τό μαρτύριο. Αυτό τό «πάροδος» έχει καί θετική, αλλά καί αρνητική έννοια. Σημαίνει ότι συναγωνίζονται μέ αυτούς πού οδηγούνται στό μαρτύριο, ή τό πιθανότερο εννοεί αυτούς πού ακολουθούν άλλη οδό από εκείνην τών μαρτύρων.

Στήν ίδια επιστολή γράφει: «Μή πλανάσθε, αδελφοί μου. Οι οικοφθόροι “βασιλείαν Θεού ου κληρονομήσουσιν”». Οι «οικοφθόροι» είναι αυτοί πού καταστρέφουν τό σώμα τους, πού είναι νάός τού Παναγίου Πνεύματος, αλλά δημιουργούν προβλήματα καί στήν Εκκλησία πού είναι τό Σώμα τού Χριστού.

Έτσι, έχουμε τούς «θεοδρόμους» πού βρίσκονται στόν αληθινό δρόμο τής σωτηρίας, τούς «παρόδους» πού βρίσκονται ή σέ παράλληλους καλούς δρόμους ή σέ σφαλερούς δρόμους, καί τούς «οικοφθόρους» πού καταστρέφουν τόν εαυτό τους, αλλά δημιουργούν σχίσματα καί διαιρέσεις στήν Εκκλησία τού Χριστού.

Ζούμε στήν Εκκλησία, ασκούμαστε στά ιερά Φροντιστήρια, τά Μοναστήρια, ώστε νά γίνουμε «θεοδρόμοι» καί όχι «πάροδοι» καί «οικοφθόροι».

(Πηγή: "Εκκλησιαστική Παρέμβαση" Μάιος 2010)

Διαβάστε περισσότερα άρθρα του σεβασμιωτάτου πατώντας [εδώ](#)